

ВНУТРІШНЯ САМОТРАНСФОРМАЦІЯ ТА ЗОВНІШНІ ФОРМИ СВІТОГЛЯДНОГО ДІАЛОГУ

*Ізіс М.Б. Хезенджі
Бразилія*

Член Теософського товариства з 1968 року. Міжнародний лектор, що спеціалізується по темам: медитація, твори О.П. Блаватської, Листи Махатм та ідеї Юнга про сни та символи. З 2014 року обіймає посаду президента Трансамериканської теософської Федерації. Член Національної ради директорів Теософського товариства в Бразилії, займає посади директора Бібліотеки теософської літератури Теософського товариства Бразилії та президента Ложі Алворада в Бразилії. Виступала з лекціями в Бразилії, Аргентині, Чилі, Уругваї, Парагваї, Болівії, Перу, Еквадорі, Колумбії, Венесуелі, Пуерто-Ріко, Домініканської Республіки, Коста-Ріці, Нікарагуа, Гватемалі, Мексиці, США, Португалії, Іспанії, Норвегії, Бельгії, Італії, Індії, Філіппінах, Індонезії, Нової Зеландії та Сінгапурі.

Коли ми думаємо про світ, в якому живемо, і про небезпеку, з якою зіткнеться планета, ми можемо думати про повторне використання. Це словосполучення набуває все більшої популярності сьогодні. Яке значення має повторне використання? Сьогодні ми стаємо культурою відходів. Ми чуємо, що якби весь світ жив у Сполучених Штатах, нам знадобилося б 4 планети, щоб задовольнити потреби мешканців Землі. Все одноразове. Але цьому є ціна – ми називаємо це відходами.

Ми витрачаємо воду, природні ресурси стають все більш забрудненими, нам потрібні фільтри для очищення забрудненої води.

Ми можемо розібратися зі своїм сміттям, щоб утилізувати пластик, який можна перетворити на новий пластик; скло може бути повторно використано або також стати новим склом; папір можна перетворити на перероблений папір, а органічне добриво поліпшує ґрунт для нових культур, зберігаючи сировину для виробництва нових продуктів.

Ми також можемо думати, що «погані люди повинні бути перетворені на хороших людей». Простий погляд на цю проблему може привести нас до думки, що якщо світ буде складатися з добрих людей, які переробляють своє сміття і шанують природу – не знищуючи ліси, не забруднюючи річки – також поважають інших людей і тварин – тоді всі проблеми буде вирішено.

Я вважаю, що це зовнішнє ставлення, як переробка сміття, повага до природи (включаючи мінерали, рослини, тварин і людей), є суттєвим, але я вважаю, що корінь цієї проблеми глибше,

недостатньо, щоб людина ставала екологічно спрямованою для того, щоб вирішити всі проблеми планети.

Ми можемо запитати себе: якщо це так очевидно, що люди повинні бути екологічно свідомими, чому далеко не всі такими є?

Ми можемо спростити відповідь двома особистими займенниками – «я» і «ми».

Коли ми думаємо про людей, які не є екологічно свідомими, ми можемо зробити висновок, що вони знаходяться на «я» («моє») позиції, намагаються отримати важливе для них «Я» задоволенням, не піклуючись ані про майбутні покоління, ані майбутнє планети.

Але коли ми вживаємо займенник «ми», це зовсім інше. Чи варто негайно скористатися будь-якою ситуацією, якщо ця дія стане причиною майбутніх проблем для інших, а також для себе?

Ми можемо запитати, чому невелика кількість людей мислить категорією «ми», а переважна більшість – категорією «я»? Це освітня проблема? Або це екзистенційний стан?

У афоризмі 107 з книги Олени Петрівни Блаватської «Голос мовчання» знаходимо наступне твердження: «На жаль, на жаль, всі люди повинні володіти Алаєю, бути з великою Душею, і володіючи нею, Алайя має так мало бути корисною для них!»

У чому сенс слова Алайя? Алайя означає універсальну душу, космічний розум, субстрат, суть, з якої ми маємо своє походження, Бог, Єдність життя.

Чи означає це, що існує універсальна душа, і ми всі їй належимо? Переважна більшість людей, незважаючи на те, що Алайя є суттю їх існування, не отримує «користі» від цього «дару».

Іншими словами, чи можна сказати, що існує хибний стан, коли ми якимось втрачаємо усвідомлення своєї первісної природи і думаємо, що ми відокремлені від інших?

Наведемо приклад з індуїстської традиції. Одна людина хотіла стати вільною. Тому вона довго займалася медитацією щодня. Але була проблема: у неї була кішка, і кішка підходила до неї саме тоді, коли вона медитувала, заважаючи їй зконцентруватися. Тоді у неї з'явилася ідея: вона вирішила купити мотузку і використати її, щоб прив'язати kota під час своєї практики до ніжки стільця. Людина тривалий час здійснювала свою практику медитації, отримала просвітлення та стан Нірвани. Незабаром люди почали усвідомлювати її досягнення. Вона створила ашрам, мала учнів і перше, що зробили її учні – вони купували мотузки і кішок, щоб прив'язати їх до ніжок стільця.

Так створюються викривлення; люди сприймають аксесуари за головне, наче мотузка і кішка були відповідальними за просвітлення.

Звичайно, це помилка. У християнському контексті цю помилку називають «гріхом».

«Гріх» – це переклад слова «amartia», що означає «відсутність цілі». Коли ми вважаємо головним приналежність, що є гріхом, ми помиляємося; ми зосереджуємося на периферійній цілі, а не по центру. Що робити тоді? Ми повинні спробувати знову, чи не так? Так ми розвиваємо здатність правильно бачити.

Найгірше полягає в тому, що наслідки втрати свідомості нашої істинної природи не обмежуються самими собою, багато разів вони породжують важливі соціальні маніпуляції. Деякі «розумні» люди з не зовсім хорошими мотивами створюють «хвилі» забобонів, породжуючи упередження, ненависть, суперечки тощо.

Якщо ми дивимося фільми «Список Шиндлера» або «Піаніст», ми чітко бачимо ці маніпуляції. Дивовижним є рівень освіти німецького народу, коли вони були обмануті нацизмом. Німецький уряд, програвши Першу світову війну, підписав деякі договори, які душили з економічної точки зору. Це був час Другої промислової революції; деякі країни виробляли багато, але не мали ринків для продажу своєї продукції. У цьому середовищі Гітлер намагався підняти перевагу аріанської раси, змусивши людей подумати, що хоча вони були в поганій економічній ситуації, вони расово переважають і через це мали право підкорити весь світ своїй перевазі. Але расова перевага не вирішує безпосередніх проблем відсутності грошей. Що робити? Скажімо, що євреї були нечистою расою, беруть їхні речі, вбивають їх і все вирішується. Євреї, після довгої історії політичних переслідувань, відчували себе об'єднаними як нація, але без жодної країни. Через це, якщо не з інших причин, економія коштів завжди була їх пріоритетом. За цим сценарієм євреї убив німця в Парижі, що стало приводом для нападу на бізнесменів у Мюнхені. Вважається, що 6,000,000 євреїв загинули в так званому Голокості. Якщо ми думаємо, що Ісус був євреєм, чого очікував би він від німецьких християн?

Ми також можемо говорити про Північну Ірландію, або про рабські кораблі, де тільки кілька темношкірих прибували живими до Америки або до місця, де вони повинні були бути продані. Вони «не мали душі». Можна зробити висновок, що мотиви цих трагедій були економічними, а не релігійними.

Суть релігій полягає в наступному: «Люби Бога над всіма і ближнього свого, як самого себе». У чому сенс цього? Всі релігії стверджують, що Бог є всюдисущим, це означає, що Бог всюди, в нас, в повітрі, в рослинах, в будівлях, в тваринах, в усьому, що існує.

Можна сказати, що все формується з субатомних частинок і вони є сутністю всього, що існує. Ця сутність також називається Богом. Вона утворює молекули, клітини, організми, істоти, які вважають, що вони різні, втрачаючи свідомість, що вони є одними субатомними частинками, розташованими особливим чином.

Я розумію, що ми повинні зробити маленькі і великі зміни, щоб покращити світ, в якому ми живемо. Але є той, який має важливе значення: відновити свідомість Алайя, наше істинне внутрішнє буття. І це називається духовністю. Для того, щоб практикувати цю духовність, щоб відновити свідомість Алайї, ми повинні жити таким чином, щоб зробити можливим відновлення свідомості нашої сутності, Бога, тобто всього.

Як ми це робимо? Кожна релігія розповідає нам про те, як наблизитися до нашої первісної природи, Бога, Алайя, через різні методи, і ми можемо називати їх різними способами медитації. Християнстві – це ісіхазм, в юдаїзмі – Кабала, в мусульманстві – суфізм, в індуїзмі – мантри, в буддизмі – медитація тощо. Це засоби щоб наближають нас до Бога, до нашої суттєвої природи, до «субатомних частинок» життя.

Індуси говорять, що дерево сандалу пахне сокирою, що спричиняє біль; християни кажуть, що коли хтось ударить вас по обличчю, підставте іншу щоку. Чи не кажуть вони те ж саме? У християнстві ми також знаходимо вираз «любити ворогів своїх». Як можна любити свого ворога? Тільки якщо ми любов; якщо любов переходить від нас до кожного і до всього, що існує. Це можливо тільки, якщо ми наблизимося до нашої божественної природи, до Бога, до сутності нашого буття, яке є любов і правда. Але релігії не говорять тільки про Бога, вони кажуть, що ми повинні любити свого ближнього, як ми любимо себе. Як це можливо? Розуміючи, що ми є синами і дочками того самого Отця, ми брати і сестри; так би мовити, ми «всі в одному човні». Як ми можемо змінити навколишній світ? Змінюючи себе, стаючи все глибше і глибше духовними. Через духовність ми пізнаємо нашу справжню природу, допомагаючи один одному і планеті, на якій ми живемо, стаючи щасливішими і все більше турбуючись про мешканців цієї планети (мінерали, рослини, тварини, люди).